

BÉKESSÉG

A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2008. november • XIV. évfolyam 5. szám

HÁROM NAGY KÉRDÉS

„Őt (Jézus Krisztust) tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá.”

1Korintus 1,30

Három nagy kérdés foglalkoztatja azokat, akik segítséget keresnek életük nyomorúságára: három tény, amellyel kapcsolatban minden emberi törekvés meghiúsul. Tanácsot és segítséget nem találhatunk sem önmagunkban, sem a bennünket körülvevő világban.

Az első a gonosz lelkiismeret ténye, és az a kérdés, hogy miként intézhetjük el bűneinket.

A második a megkötözött akarat ténye, az a kérdés, hogy honnan vehetjük az erőt, szétörni bilincseinket, amelyek újra meg újra annak a cselekvésére kényszerítenek, amit nem akarunk.

A harmadik a halál ténye, az a kérdés, hogy miként jutunk át a halálon, és mi van azzal, ami odaát a sír túloldalán várhat reánk: az ítélettel.

Ez a három nagy kérdés, az emberiség mindent uraló nagy problémája.

1. Krisztus – a mi igazságunk

Jézus Krisztust Isten igazságunkká tette. „Mi néked élet-
edben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod? Mi módon igazulsz meg Isten előtt?” Ezek a legbelső nyomorúság hatalmas és megrázó kérdései, amelyek református egyházunk atyjait is megragadták. Életük panasszá változott, tanácstalanul és reménytelenül kételkedtek az üdvösség bármilyen formájában. Ami egy erfurti és wittenbergi kolostor cellájából kicsendült, amikor egy szerzetes éjt napallá téve tusakodott és sanyargatta magát, teljesen abba az irányba fordult, hogy önkínzással bűnhődtek meg bűneikért, és azokat megöldökölve igyekeztek tetszeni Istennek. Ez volt sok más felébredt ember életének a harca abban az időben, akik később összeházaszták a lutheránus és református egyházban. Végigkóstolták a sok nyomorúságot,

amely mindenkit felemészített, aki az emberi cselekedetekkel foglalkozott, de mégsem jutott el a szükséges békességre.

Ezekben az emberekből feltámadt a kérdés, amelyre az apostol választ ad: „Jézus Krisztust tette Isten igazsággá.” Isten elé állították, Isten mértéke és Isten ítélete elé. Akivel ez megtörténik, annak lelkéig hatolnak a nyomorúság vizei. Az többé nem az emberi törekvés ideáljai felé törekszik, egy egyház vagy erkölcs rendjében sem; nem csapkod körbe saját gondolataival, amelyek egymást vádolják és perelik, hanem megragadta őt az élő Isten.

Ismerjük-e azt a nyomorúságot kedves barátaim, azt a nyomorúságot, amikor Isten ellenünk van, és feltárul előttünk elvárásainak magassága:

„Legyetek tökéletesek”? Tudjuk mit jelent azt a mély szakadékot látni magunk előtt, hogy Isten elvetett minket? Ismeritek azt a lángot amely úgy ég, mint minden nyomorúságok legnagyobbika, hogy lelkiismeretünk bizonyoságot tesz róla: „Isten nem akar engem; a Szent nem fogadhat el; a bűn zsoldja a halál”?

Ekkor Isten sötét és nehéz árnyéka vetül az életünkre, és felismerjük az összefüggéseket: mivel az emberek nem akarnak tisztává válni Isten világosságában, a bűn uralma alá kerülnek annak minden következményével együtt, minden ínségével és fájdalmával, minden könnyével és siránkozásával, betegségben és halálban. Isten haragja ismét felgyulladt ellenünk. Elvetettek és elveszettek vagyunk.

Aki saját tapasztalatából ismeri ezt a nyomorúságot, az megérti a reformátorokat, azt, hogy a félelemnek ebben a mélységében az akkori egyház nem tudott segíteni rajtuk, és a pap munkálkodását, mint az üdvösség közvetítőjét Isten felé, el kellett utasítaniuk. Ez volt a Reformáció követőinek hatalmas felismerése: a papok nem tudnak segíteni rajtuk a nyomorúságunkban. Akit megragadott a kétely Isten létével kapcsolatban, annak hamar háta mögé kerültek a papok, és az tudja: csak Isten segíthet rajtam, vagy senki sem. Jó annak, aki megtapasztalta, hogy Isten segített neki! „Krisztus Jézust tette nekünk Isten igazsággá.” Itt hallották meg füleink a minden név felett álló nevet; itt láttuk meg a Betlehemtől a Golgotáig tartó történelmet; itt pillantottuk meg Jézust mint Segítőnket és Megváltónkat a kínok nyomorúságai között, a Megfáradtat és Megterheltet; akkor ott álltunk lélekben mi is a kereszt alatt.

Igen, itt segített rajtuk Isten. Először az Isten Bárányát láttuk, Aki hordozza a világ bűneit. A kereszt meglátásának alapja a lelkiismeretben van, és lelkiismeretünk nyomorúságából ragadtuk meg a Megfeszítettet. Itt seb szólt a sebzhez, mélység a mélységhez: szeretetének mélysége a mi bűneink mélységéhez. Isten Lelke belsőleg megdicsőítette a Meggyötörtet és Elcsüggedtet: „Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az Ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs 53,5). A Reá való feltekintésben vallást teszünk róla: „Megtaláltam azt a sziklát, amely reménységem horgonyát örökre megtartja.”

Ezóta tudjuk a választ a kérdésre: „Mi néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod? Mi módon igazulsz meg Isten előtt?” Isten Krisztus Jézust a mi igazságunkká tette. Benne, azaz a Megfeszítettben van minden bűnünk bocsánata. Ha bűnbánatban és hitben megragadjuk Őt, akkor Isten ítéletében elégtételünk

van Őerte. Nem csak nem vagyunk elveszettek többé, hanem igazzá vagyunk nyilvánítva, „*mintha soha semmi bűnöm nem lett volna, sőt mintha mindenben olyan engedelmes lettem volna, amilyen engedelmes volt érettem Krisztus – de csak akkor, ha e jótéteményeket hívó szívvel elfogadom*” (a Heidelbergi Kátéból).

Aki hitben a Krisztus Jézusban van, az nem a végítélet előtt él, hanem utána. Szívünkéből igent mondunk Isten ítéletére a bűneink felett, mély csüggedésünkben. Mert megtanultuk, hogy milyen közel lakik a csüggedéshez a kegyelem. De szívből igent mondunk Isten kegyelmére és irgalmára is, arra, hogy az istentelent igazzá teszi a Krisztusban. Nekünk nem orvosságunk (németül: Heilmittel) van a bűn ellen, hanem Közbenjárónk (németül: Heilsmittler): Krisztus Jézust tette nekünk Isten igazsággá.

2. Krisztus – erő az új élethez

De nem úgy van-e, hogy a bűnnel és testtel való harc megmarad az életünkben akkor is, ha Isten kegyelmével vigasztalhatjuk magunkat? Ó igen, református egyházunknak azok az emberei, a reformátorok, ismerték a fájdalmat és a kiáltást az újjászületett szívekben: „*A jó akarom, de a jó véghezvitelét nem találom.*” Amikor Luther egyszer így kiált: „*Jobban félek saját szívemtől, mint a pápától és összes kardinálisától*”, ugyanilyen komolysággal hangsúlyozzák a református egyház atyái is, alkalomról alkalomra, a természeti ember romlottságát, és teljes képtelenségét, Isten előtt valami jó cselekvésére: „*Sőt még mindig képtelen vagyok bármi jóra és hajlandó minden gonoszra.*” Igen, ezek az emberek ismerték jól a második kérdést, amivel most foglalkozunk, az új élethez szükséges erő kérdését. Ez az erő Krisztustól lett az övék, Aki Istentől megszentelődéssé is lett a mi számunkra.

Többé nem egy egyház „üdvüzemének” a kerekéi voltak, hanem Krisztusba, a Szőlőtőbe beoltott vesszők. Mivel az igaz hit által Vele eggyé váltak, lehetetlen volt, hogy ne teremjék a hálaadás gyümölcsét. Istennel való kapcsolatuk újjá lett az Ő Uruk által; ők is megújultak. Azáltal, hogy találkoztak Krisztussal, minden kötelék szétszakítójaival, bűneiktől a legmélyebb értelemben szétváltak. Ha ahogyan ők, úgy mi is ugyanazt a kegyelmi megtapasztalást éltük át, nem tartozhatunk ahhoz, aki szenttelenül elmegy bűnei mellett, ugyanakkor tovább él a bűnökben, szíve akaratának érzékiségében.

Jézus közbelépett értünk, közénk és bűneink közé. Jézus lett életünk középpontja, az egy és mindent uraló név. Azóta az ellenségünk az, ami korábban a barátunk

volt: a bűn, és a mostani szenvedésünk forrása az, ami korábban az örömünk volt: (ez is) a bűn. Jézus tanítványai nem olyan emberek, akiknek többé nincsenek bűneik; hanem olyan emberek, akik Jézusért, az Ő Lelke által hajtva, már nem szeretik a bűnöket. Jézus az ő bűneikért halt meg; így Vele együtt ők is meghaltak a bűnnek, és nem akarnak többé közösséget Megváltójuk ellenségével, aki halállal fizetett Neki. Ha Jézus feltámadt a halottak közül, ők is feltámadtak Vele együtt egy új életre. Életük egyetlen célja: hálával Annak élni, Aki értük meghalt és feltámadott.

Ez bátorra és szorgalmassá teszi őket a jó cselekvésben. Ez nem lusta fekvé maradás a bűn szeretetében, vagy a közömbösségben. Nem! Ez az egyes ember életközössége a gyülekezet és az egyház mennybe emeltetett Fejével. Nem adatott orvosság nekünk a bűnrel szemben, amely átváltoztatna és erőt adna; Jézus, az üdvösség közvetítője egyedül az új élet forrása. De ez egy új élet, és a Vele való kapcsolat által erő adatik nekünk ahhoz, hogy egész életünkkel hálát adjunk Isten jó cselekedeteiért, és hogy általunk magasztaltassék az Ő neve.

Mindez a mi Urunktól jön. Maga a föld, amelyben növekednek a jó gyümölcsök, szintén Isten ajándéka, mondja Kálvin. Krisztus, a mi Urunk, és az Ő Lelke által bennünk, az Ő tagjaiban azt fogja munkálni, amely Őérte kedves Istennek. Mindez egészen személyes, és a Vele való közösségünkötől és kapcsolatunktól függ. Példázatban kifejezve: régi életünkben a vétkezés menetrendszerű; mióta Krisztus tulajdonai vagyunk olyan az, mint egy vasúti szerencsétlenség. De mindig, amikor megrettent egy ilyen szerencsétlenség, lelkiismeretünk bizonyosságot tesz, hogy ennek az oka a mi Urunkkal való kapcsolatban bekövetkezett hűtlenségünk volt, a Vele való hiányzó összeköttetés. Jézus Krisztust tette nekünk Isten megszentelődéssé.

3. Krisztus – reménységünk csillaga

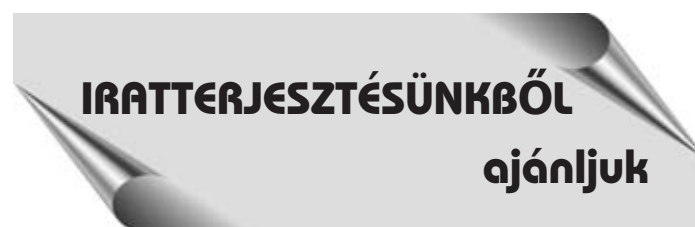
És még a harmadik gondolat: Jézus Krisztust Isten megváltássá tette, a végső megváltássá a haláltól és az ítéletből. Feltámadása azoké, akik hisznek Benne, mint eljövendő feltámadásuk bizonyosságában és zálogában úgy, hogy a halál és a sír nem rettentheti meg őket többé. Nem csak az életben, hanem a halálban is a mi Megváltónké, Jézus Krisztusé vagyunk, és Ő hűséges. Nem valamiféle gyógyszer segíthet rajtunk. Krisztus, aki a minden minékünk, üdvösségünk alapja és a reménységünk csillaga is egyben. Igen, Jézus Krisztus lelki életünk esthajnal csillaga. Felragyogott, amikor Lelke által hitre jutottunk. Akkor is világítani fog, amikor a földi nap alászáll.

Krisztus! Egyedül Vele van dolgunk halálban és ítéletben is, Vele, Akinek a kegyelmét és hűségét életünk minden vezetésében és helyzetében megismertük. Vajon az Ővéi vagyunk-e? Ez egy olyan nagy kérdés, amelyen minden eldől. Ha az Ővé vagyok, akkor nem vagyok nyomorúságban, még a halálban sem. Ha azt kell mondanom nekem: „Nem ismerlek téged!”, akkor viszont minden elveszett örökre. Mindez egészen személyes kérdés. Minden e Megváltóval való hitbeli összeköttetésen múlik. Megváltottnak lenni csak Jézus által lehet. Elveszni is csak Jézus által lehetséges, ha az Isten által küldött Megváltót megvetjük és elutasítjuk, üdvösségünk közvetítőjét. De ha Ővéi vagyunk, akkor érvényes lesz az isteni vigasztalás hatalma, a halálunk órájában is: „Akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.”

Igazsággá, megszentelődéssé, és ezért a halálból és az ítéletből való megváltássá tette Őt Isten. Neve az egyetlen név, amit boldogan nevezünk meg és magasztalunk. Ez a mi üdvösségünk Közvetítőjének a neve: Jézus Krisztus.

Paul Humburg

(A szerző református lelkész, híres evangéliumi személyiség, az egykori német Hitvalló Egyház egyik vezető egyénisége. 'Aus der Quelle des Wortes' c. könyvéből fordította: Borsos Péter)

REFORMÁCIÓ

491 éve gyűjtotta meg Isten Luther Mártonon keresztül azt a lelki fátylát, amely ma is világít. Lehántódott a Szentírásról az a sok-sok emberi üres bölcsekedés, ami gyengítette a Biblia valós üzenetének eljutását a széles embertömegek számára.

A reformáció koráról, a reformátorok személyéről több kiadvány/könyv is megjelent. A reformáció üzenete ma is aktuális.

Az „egyedül a Szentírás” (Sola Scriptura) bibliai reformatori elv ma sem érvényesül teljes mértékben néhány magát keresztyén/kereszténynek nevező „egyház”-ban. A reformátorok életéről, műveiből, a korabeli reformatori írásokból, illetve mai aktualitásokból hasznos kiadványok kaphatók az iratterjesztésben.

- Németh Kornél -

Reformációi csendes nap iskolánkban

2008. október 22-én csendes napon emlékeztünk meg reformátor őseinkről, a reformációról.

A napot közös áhítattal kezdtük a templomban, melyen Somogyi László Nagytiszteletű Úr Jónás példáján keresztül világított rá a gyermekek számára is jól érthető módon a reformáció lényegére. Nyitó áhítatának legmegragadóbb gondolata a változtatás, és annak eredete volt. Az ember sok mindent tesz vagy gondol, amivel embertársai, illetve önmaga életét szeretné jobbá tenni, de nem mindegy, hogy ez a törekvés honnan fakad. Ha emberi, csupán forradalomról beszélhetünk. Igazi reformációt kizárólag Isten Szentlelke indíthat. Sem politikai, sem gazdasági indokokkal nem magyarázhatjuk.

Jónás megvizsgálta önmagát, s belátta, kimondta: „... tudom, hogy énmiattam támadt ez a nagy vihar rátok.” (Jónás 1:12) Nem mást okolt. Az egyház deformálódásáért ugyanígy az ember a felelős. Figyelme elterelődött a lényegről: Istenről és Igéjéről.

A reformációnak a mai ember számára is megvan az üzenete. Felnőttek, gyermekek egyaránt kövessük reformátor elődeink

(és Jónás) példáját! Önvizsgálatra, megújulásra újra és újra szükség van.

Az áhítat után osztályonként folytattuk a megemlékezést. Az első osztályosok Somogyi László lelkipásztorunk

vezetésével a református templommal ismerkedtek, majd rajzot készítettek, illetve éneket tanultak arról. Másodikosaink a református címerről: eredetéről, az azon található jelképekről, színei jelentéséről beszélgettek. A harmadik osztály Luther Márton, az ötödikesek Kálvin János, a hatodikosok pedig Szenci Molnár Albert életét, munkásságát dolgozták fel rejtvényekkel, énekekkel, kézműves feladattal és játékkal. Hetedikeseink lelki

épülését a Végtelen hit című film szolgálta.

A negyedik osztály az evangélikus gyülekezeti házba és templomba látogatott el, ahol Bencze András lelkipásztor bemutatta a templomot, beszélt a székesfehérvári evangélikusságról, és megosztotta a jelenlévőkkel a reformációval kapcsolatos gondolatait.

Reméljük, hogy az értékes gondolatok meggyökereznek mindannyiunk szívében, s folyamatos hitbeli megújulásra készítenek.

Laky Zita tanítónő

Sátoraljaújhelyi gyülekezeti tábor 2008

A Sátoraljaújhelyen 2008. nyarán megrendezett többgenerációs gyülekezeti tábor újabb feledhetetlen élményeket nyújtott a résztvevőknek, akik lelkiekben és élményekben egyaránt gyarapodhattak.

A gyülekezetünkben járó testvérek közül (több korosztály képviselőit) arra kértünk, fogalmazzák meg, miben gazdagodhattak a táborozás során? Felhívásunkra összesen tizenegyen ragadtak tollat, a következőkben az ő beszámolóikat olvashatják:

Sátoraljaújhelyi gyülekezeti tábor 2008

Dóczy Istvánné Nelli

Már 2006. végén érdeklődéssel hallgattam a többnemzedéki tábor élményeit egy debreceni gyülekezet lelkesétől. 2007-ben nagy örömmel jelentkeztem az első táborra 85 éves édesanyammal együtt. Külön boldogságot jelentett, hogy unokatestvérem, egyik testvérem és felesége, sőt az ő sógornője is jelentkezett. Így a családkból hat ember vett részt a tavalyi gyönyörű idővel megáldott héten és sok igével nyertünk erősítést miután hazajöttünk. Ezt azért írtam le, mert sajnós az idej táborba már más volt elkészítve a családnak. Ismét jelentkeztem, de már csak egyedül, mert testvérem - Tamás - egyre súlyosabb állapotba került, s így sem ő, sem felesége, sőt édesanyám sem jött el. Közben új öröm volt számomra, hogy a Svájcban élő lányom egész családja (férje és három gyermek is) eljött, és részt vett ezen a számomra második táboron. Külső körülményeket nézve az idej állapot sokkal kedvezőtlenebb volt, mint a tavalyi - mikor kőházban laktunk -, de ez kevésbé volt probléma, mint a csaknem egész héten való hideg és az eső. Így nehéz volt a mozgásunk a közös zuhanyozáshoz, és a foglalkozásokhoz. De kárpótlásul több előadáson, áhítaton, közös imádságon vehettem részt. A szobatársaimmal is mély lelki beszélgetést folytathattam, őket jobban megértettem, s éreztem az ő együttérzésüket a testvérem betegségével kapcsolatban. Jó

volt a korosztályi csoportunk, több bizonyágtételt hallhattunk és ez nagy hálaadással töltött el. Eljött egy tavalyi csoporttagunk férje is, aki ez évben konfirmációra jelentkezik! A lányom és férje a kicsi két éves Mirjammal egy kisgyerekes csoportban vettek részt és jól érezték magukat. A vejem az utolsó estén boldogan vett részt a pogácsasütésben Debora unokámmal együtt, majd utána 3 nagy svájci kalácsot is sütött a másnapi reggelihez!! Külön öröm volt,

hogy a svájci vejem részére Farkas Balázs kedves felesége, Zsófi vállalta a segítő tolmácsolást. Így az igehirdetések érthetővé váltak számára. Ezért külön köszönet! Jók voltak a játékos vetélkedők, hogy vegyessen részt benne minden korosztály! Nagyon tetszett az iskolás unokáimnak. Igen jó kis közösségek alakultak ki. Jobban megismertük egymást. Azóta is a templomban örömmel fedezzük fel a nyári tábor társakat. Jó érzés, hogy az idej ötvenesek csoportja meghívta a tavalyiakat is, például a sógornőmet találkozásra, kirándulásra, így szorosabb lesz a lelki kötődés az Úr igéihez és a testvérekhez. Sajnos a rossz időn kívül még volt egy-két negatívum is, például 2-3 olyan fiatal fiú, akik szinte semmi közös alkalmon nem vettek

részt, illetve, ha tehették randalíroztak, fegyelmezetlenek voltak. Remélem velük történt tisztázó beszélgetés. És ami még nem volt hasznos és példamutató a fiatalok részére, hogy a tábor tulajdonosa már keddtől kezdve minden este ital (bor) - kóstolgot tartott. Ezt az alkalmat elég lenne az utolsó kora estére hagyni, és

akkor lehetne emlékke vásárolni a tájjellegű borokból. Nem kellene, hogy az egész héten minden este ez legyen... Mivel nem ez a fő célunk a táborral. A fentieket leszámítva gazdagon megáldva indultunk haza, és a vonaton is sok jó lelki beszélgetésre volt lehetőség a hosszú utazás miatt. Ha az Úr engedi a következő táborban is szeretnék részt venni.

Tábori élményeim

Szanyó Gábor

Ebben az évben már „járt úton” haladtunk Sátoraljaújhely felé, és ahogy közeledtünk a tábor felé, úgy hagytuk magunk mögött a világot. Az egy hét alatt csak egyszer jöttünk le a hegyről: a szerda esti templomi áhítatra.

(Ebben azért az időjárásnak is nagy szerepe volt.)

Tavaly sokat kirándultunk délutánoként, idén sokkal többet beszélgettünk és játszottunk. Nagyon sajnálom, hogy a focira kevesebb idő jutott, de örülök, hogy új emberekkel is focizhattam. Jó ötletnek tartom az ismerkedési „parancsot”. Minden nap meg kellett ismerkedni valakivel, akivel addig nem volt kapcsolat. Világi körülmények között feszélyezve érzik magukat az emberek, ha ismeretlennel kerülnek kapcsolatba. A táborban valahogy olyan természetesen ment az ismerkedés. Olyanokkal is beszélgettünk, versenyeztünk, ebédeltünk, kávéztunk, akikkel azelőtt nem, de azóta igen! Ezzel a gyakorlatban is megéltük, amit a délelőtti tanításban elméletben megtanultunk a közösségről. Idén nagy megpróbáltatást jelentett a csoportunknak az esti rendhagyó áhítaton való szolgálat. De Isten ebből is tudott áldást fakasztani. Nemcsak a délelőtti beszélgetésre gyűltünk össze, hanem délután és esténként is. Így még jobban megismertük és megkedveltük egymást.

Szombaton, ahogy jöttünk le a táborból, úgy tértünk vissza fokozatosan a világba. Hála az Úrnak, Ő nem maradt fenn a hegyen, hanem továbbra is elkísér bennünket minden utunkon.

Sátoraljaújhelyi gyülekezeti tábor 2008

Farkas Istvánné

Második alkalommal készültünk a sátoraljaújhelyi táborba. Ez most már könnyebb volt, mert ismertük a hely adottságait, lehetőségeit. Mindegyik gyermekcsoport vezetője iskolánkban református hit- és erkölcs tanító pedagógus vagy lelkész, segítője pedig tanító vagy tanár volt.

A gyermekek igetémája ezen a héten „Isten figyel rád, ha szomorú vagy!” címet viselte.

Ha a gyermekekre gondolunk, vagy figyeljük őket, sokszor talán az jut az eszünkbe, hogy milyen gondtalanok és milyen könnyű még az életük a felnőtt élethez hasonlítva.

Pedig elgondolkodtató sok gyermek élete. Ők is közösségekben élnek otthon, lakókörnyezetükben és az iskolában. Az életükben ott van nap mint nap a küzdelem azért, hogy elfogadják és befogadják a többiek esetleg egy új családba, iskolai közösségekben. Sokszor élik át, hogy kiközösítettek, ezt feldolgozni, elfogadni és ezen változtatniuk kell. Naponként ellent tudjanak állni különböző kísértéseknek még akkor is, ha ezért kirekesztettek lesznek. Tudjanak megbocsátani azoknak, akik őket megbántják és ők is tudjanak bocsánatot kérni. Az előítéletek napi kezelése a közösségekben. Ezeket a küzdelmeket ismerjük mi is felnőttek. Ha van családjukban, környezetükben gyermekek tapasztalhatjuk, hogy sokszor az egész családra kihat gyermekük lelki nehézsége. Küzdünk velük, átérezzük bánatukat,

problémáikat. A közösségekben elkerülhetetlenek a napi konfliktusok. Az a kérdés ki hogyan és kinek a segítségével hívásával tudja ezeket kezelni.

Ezekre a felvetésekre adott az Ige útmutatást, magyarázatot ezen a héten. A Bibliából felolvasott történetek szereplőinek helyzetét megértve, átérezve láthattuk, hogy azok érvényesek a ma élő gyermek élethelyzetére is. Megismertük Máté, Sámuel, Ruth, Péter, Dávid életét, hogyan lettek kiválasztottak. Mi is azokká válhatunk, ha Istent befogadjuk a szívünkbe!

A gyermekek nagy figyelemmel követték a számukra szemléltetett történeteket. Sokuk hangosan imádságban adott hálát az együtt töltött hétért, a közösségért.

Minden alkalommal saját kezűleg is készítettek képeket, jeleneteket játszottak, megtanulták a történethez tartozó aranymondást, új éneket tanultak.

Jókedvvel, örömmel gazdag délelőttöket tölthettünk együtt. Célunk volt, hogy a gyermekek bízzák rá minden helyzetben magukat Krisztusra, mint Megváltójukra, aki úgy szeret mindannyiunkat amilyenek vagyunk – de ez a Szentlélek munkája nyomán válhat valósággá egy gyermek életében is – amiért naponként mindannyiunknak imádkoznunk kell!

„Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.”

(I. Sámuel 16:7)

Sátoraljaújhelyi gyülekezeti tábor 2008

Puskás Károly

2008. nyarán egy hetet tölthetünk Sátoraljaújhelyen gyülekezetünk tagjaival együtt pihenéssel, egymás megismerésével és a Biblia tanulmányozásával.

Az első táborral kapcsolatos élményem a munkahelyemen, szabadság igénylésekor történt.

A szabadságot megfelelő időben kérvényeztem is, de a végleges döntés a havonta történő beszámolókor történik. Ez sikeresen zajlott, csaknem egészen a befejezésig. Miután az akkori hónapra elvégezendő munkáim tervét bemutattam, a munkahelyi vezetőm megkérdezte: „mi a véleményem a terv megvalósíthatóságáról?” Ekkor egy őszinte kijelentés következtében a beszélgetés hangneme

megváltozott, és a szabadságról a tábor előtti napig már nem is beszélhettünk. Három héttel később, a szabadság előtti napon – amikor a terveknek teljesülnie kellett volna – Isten gondoskodott a zökkenőmentes megoldásról. Ezen a napon egy sikeres feladatmegoldás után az említett vezető – gondolom örömeiben – saját maga kérte, hogy írhasa alá a szabadságigénylő tömböt! A táborban feleségemmel együtt a baba-mama körön vettünk részt, illetve helyesebben a papa-mama-baba körön. A beszélgetések imádsággal, játékkal indultak, majd bibliai történetek és az életünkkel kapcsolatos kérdésekről való beszélgetéssel folytatódott. Eközben a babák egymással meghitten

játszottak. Az én kislányom volt a legkisebb, ő például egy játék maximális törési szilárdságának a megállapításán dolgozott, sikeresen. Mások Noé bárkájának állataiért folytatott végsőkig elmenő küzdelemmel töltötték idejüket. Mi, felnőttek többször kaptunk érdekes házi feladatokat: szüleinket kellett értékelnünk egy kérdőív segítségével egy tízes skálán, vagy egy magazin házassággal kapcsolatos kérdései alapján párunkkal kellett beszélgetnünk.

A hét közepén a tábor nagy része Kassára látogatott el, sajnos rossz időben. Mivel kisgyermekkel nem volt ajánlatos részt vennünk, ezért a táborban maradtunk. Délelőtt egy előadást hallhattunk, hogy milyen az ideális napirend. Ennek hatására később megváltoztattam az étkezési szokásaimat.

Mivel reggel, munka előtt kevés időm van, korábban rendszeresen a munkahelyi buszon, utazás közben reggeliztem. Az előadás alapján kipróbáltam, hogyha nehéz is időt szakítani rá, de otthon reggelizem. Mi lett a haszna? A feleségem, aki otthon vigyáz az egy éves kislányunkra, együtt kezdheti a napját velem; a kislányom pedig reggelként megfogja a kezem, elsétálunk a konyhába és az ölembe ülve kér enni! A táborban volt sok más is, aminek örültem: csoportos vetélkedők, foci, tánc, bábélmények, kiscsoportok előadásai, határon túli magyarok bemutatkozása, vetített képes bemutatók, kézműves foglalkozások, tábortűz énekléssel és új emberek megismerése. Sajnos sok programon, kiránduláson azonban nem tudtam részt venni,

mivel a kislányomra még folyamatosan kellett vigyázni, de így is kipihenten és élményekben gazdagon térhettünk haza.

Tábori élmények - Sátoraljaújhely

Szabó Brigitta

Sajnos a tavalyi táborról lemaradtam, ezért ebben az évben úgy terveztem a nyaramat, hogy mindenképpen el tudjak menni Sátoraljaújhelyre.

Szerettem volna jobban megismerni a székesfehérvári református közösség tagjait, amire a heti feladatunk jó

lehetőséget biztosított. A templomból sok ismerős arc köszönt vissza rám már a vonatos utazáson, később a táborban is. A feladatot szerintem jól teljesítettem, meg sem tudom mondani, hogy hány emberrel ismerkedtem meg. Nagyon jó érzés volt 300 emberrel együtt dicsőíteni az Urat. Minden korosztály képviseltette magát, ami a tábori életünket megszínesítette. Jó volt elbeszélgetni idősebb testvérekkel, akik nagyszülői szeretettel fordultak a fiatalabbak felé, és ugyanígy a fiatalokkal is, akik vidámságukkal, kedvességükkel életet vittek a táborba. Az elszakadt területekről is érkeztek testvérek, akiknek lehetőségük volt az esti áhítat folyamán bemutatkozni (ahol kiderült, hogy az erdélyi testvérek is Fehérvárról jöttek)

Szerettem volna az Istenbe vetett hitemet elmélyíteni, amire több alkalommal is lehetőségem volt. A reggeli és esti áhítatokon, ahol közösségekben élhettem meg az Isteni szeretet nagyságát és ennek adományait. A reggeli áhítat közös énekekkel kezdődött, ahol a kicsik is részt vettek, ezt követően imádkoztunk, Igét hallgatunk. Nekem nagyon tetszettek a Power Pointos bemutatók, ezek közül kiemelném Papp Lajos „Az én Miatyáncsom” versét, ami igazán meghatározó volt. Utána mindenki a saját korcsoportjával megbeszélte, értelmezte az áhítat során elhangzottakat. Mi, nagyifisek a kápolnában tudtuk tartani az alkalmainkat. Minden napra kaptunk Igés kártyát, amit mindenki szorgalmasan tanult a hét folyamán. Az esti áhítaton a különböző korcsoportok bemutatóit nézhettük meg, estéről-estére színvonalas produkciókban gyönyörködhattunk, amit mindig hatalmas taps követett. Mi „Pál élményei Fillippiben: Lídia és a börtönőr megter” Bibliai részt adtuk elő ifjúsági énekekkel.

Minden csoport szorgalmasan készült a bemutatóra, voltak akik dekorációt is készítettek, vagy a kivetítőt hívták segítségül.

Nagyon meghatározó volt, hogy a szervezők rengeteg munkájuk és szervezési feladatuk mellett sem feledtek meg a születésnapját, névnapját, házassági évfordulóját ünneplőkről. Szerintem mindenki számára emlékezetes marad, mikor kiálltak a pár napja, hónapja,

éve egybekelt párok. Testvérgyülekezetek bemutatkozását is érdeklődve hallgattam, ebben a táborban a határok megszűntek, itt mindenki református magyar ember volt.

Szerettem volna különböző programokon részt venni. A csendes pihenő után indultak be a kézműves tevékenységek. Habár nincs kézügyességem, azért a legtöbb dolgot kipróbáltam. Részt vettem gyöngyfűzésen, ahol ha szükséges volt, besegítettem, varrtam tűpárnát, készítettem papírvirágot, üveget festettem. Akinek nem volt kedve kézműveskedni, az elmehetett sportolni (foci, kosár, asztalitenisz). Ezen kívül lehetett előadást hallgatni, énekeket tanulni, kirándulni. Nem vettem részt a kassai kiránduláson, a hideg idő vissza-

tartó erő volt számomra. Itt szeretném megjegyezni az ott dolgozók segítőkészségét, kedvességét. Esténként főztek teát, aminek szerintem mindenki örült. Sátorlakóknak hoztak plusz takarókat, és a hidegre való tekintettel felajánlották, hogy költözzünk be pavilonokba. 265-ös zsoltár jutott ott az eszembe „Ki az eget hordozza, oszlat felhőt, szelet. Napját rád is felhossa, Atyád, ő áld és szeret.” Nekem nagyon tetszettek a báb-előadások. A rövid történetek után énekelünk illetve új éneket tanultunk. Az előadásokat nem csak gyerekek, hanem több felnőtt is megtekintette. Az esti áhítat után is voltak programok. Voltam a táncházban, ahol tánclépéseket tanultunk, illetve körtáncokat táncoltunk. Ezzel egy időben volt a filmklub. Én egy filmet néztem meg, ami szintén tetszett.

Egyik este Balázsék szerveztek a nagyifiseknek teaházat, ahol nagyon jól éreztem magam. Hangulat remek volt. Beszélgettünk, társasoztunk. Volt kemencés pogácsasütés, aki kóstolta, annak biztosan ízlett. Utolsó este tábor tüzet raktunk, a tábor záró utolsó program, ahol lehetett énekelni, beszélgetni. Jó hangulatban telt az este.

Ami nagyon tetszett még, felsorolás szintjén:

- a gyönyörű, csendes környezet (városon kívül);
- békeesség, nyugalom;
- zárt terület, csak a református közösség tagjai voltak a tábor területén;
- remek szervezés;

- tájékoztatás a nap menetéről;
- ellátás;
- tábor felszereltsége;
- programok sokszínűsége;
- tábori fotó

Kimaradt biztos több dolog is a fogalmazásomból (aranyos mókus, orosz lelkészek, csapatverseny) összegzésül elmondhatom, hogy nagyon jó volt a tábor, és várom a következőt.

Nehéz kifejezni, hogy mit adott nekem ez a hét, több Ige jut eszembe:

„Te tanítasz engem az élet ösvényeire, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké” (Zsoltárok könyve 15.11)

„Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus” (Pál I. levele a Korinthusbeliekhez 3.11)

„Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, a ki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.” János I. levele 4.7

Sátoraljaújhely

2008. július 20-26.

Léber család

A JÓ ISTEN kegyelméből idén is megadatott családunknak, hogy eljuthassunk Sátoraljaújhelyre a többgenerációs táborunkba, két generációt képviselve! Már a tavalyi évben is élményekkel telve, feltöltődve érkeztünk haza, ez idén sem volt másképp. Az időjárás viszonyosságai ellenére, illetve így még inkább érezhettük a „KÖZÖSSÉG ÁLDÁSÁT”!

A szervezett programokon kívül, családunk megkereste és megtalálta a közösségét, társaságát. Ezek az együttlétek a délelőtti csoportos együttlétek folytatásaként működtek. Rengeteget beszélgettünk, társasjátékoztunk, ezáltal is mélyítve a barátságunkat egymással! Eközben a mi MENNYEI ATYÁNKKAL való közösségünket is megélve, mélyítve! Ennek tanúbizonyosságát is adhattuk, hiszen csoportunk szerepelhetett egy esti áhítat keretében, amely alkalom még inkább összekovácsolt minket. Ha szeretnénk sem tudnánk egy számunkra legkedvesebb, legmaradandóbb mozzanatát kiemelni a tábornak, mert szívünknek sok kedves, szép

élménye volt. Említhetném Gönc Vizsolyt, ahova még eddig soha nem jutottunk el, viszont ezután reméljük, nem utoljára láthattuk szépségeit. Szeretettel gondolunk vissza a libegőre, az ügyességi versenyre, sportversenyekre. Így hát egy maradt el: a köszönet ISTENNEK és a szervezőknek! *"Amit tehát láttunk és hallottunk azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az atyával és az ő fiával a Jézus Krisztussal."*

(1. János 1:3)

Nyári beszámoló a gyülekezeti táborról

- Pi. -

Végre elérkezett július 20-a. Már a tavalyi tábor óta készültünk, hogy ismét lelkiekben együtt lehessünk. Hosszú, nehéz szervezés után idén újra indulhattunk Sátoraljaújhelyre. A csoport egy része gépkocsikkal indult a hosszú útra, mi, a többiek vonattal mentünk, de hála a szervezőknek külön kocsik voltak biztosítva, így átszállás nélkül, szinte háztól-házig tudtunk utazni. A hosszú utazást beszélgetéssel és ismerkedéssel töltöttük. Sokan a tavalyi élményeket elevenítették fel, akik most jöttek először, kérdezősködtek, hogy mi is lesz.

Szerencsés megérkezés után gyorsan sikerült mindenkinek szállást foglalni, utána áhítaton adtunk hálát Urunknak, hogy vigyázott ránk. Este még a táborrend ismertetése, majd kor-

csoportonkénti ismerkedés következett. Az időbeosztás nagyjából olyan volt, mint tavaly. Délelőtt közös énektanulás és Biblia tanulmányok, utána korcsoportonként beszélgetés. Délután, ha az idő engedte, kirándulás és sport program, ha rossz volt az idő – ami sajnos az idén sokszor előfordult –, belső foglalkozás és beszélgetés következett.

Nagy meglepetés volt hétfőn délután dr. Szabó Dani bácsi a keresztyény misszióról tartott előadása és a vele jött két vendége, akik szentpétervári református lelkészek voltak. Nagy érdeklődéssel hallgattuk beszámolójukat az új körülmények között egyre erősödő keresztyén egyházakról. A dolog szépséghibája csupán

az volt, hogy oroszból senki nem tudott tolmácsolni (hiába tanultuk sok éven át az iskolában). Szerdán közös, egész napos kirándulás volt Kassára. Bár az időnk a szokásosnál is rosszabb volt, több mint százan voltunk. A velünk táborozó Brunner Vilmos csákbereényi lelkipásztor áhítata után a kassai lelkész testvér érdekes ismertetőt tartott a gyülekezet múltjáról és jelenéről. Rövid séta után érkezünk a Dómba, ahol az altemplomban II. Rákóczi Ferenc sírjánál tisztelegtünk. Este Sátoraljaújhelyre visszaérkezve a templomban a helyi gyülekezettel és a táborban maradottakkal közösen istentiszteleten vettünk részt.

Csütörtökön délután Telkibánya, Gönc, Vizsoly volt az úti program. Vizsolyban nagyon érdekes előadáson ismerhettük meg a biblia fordításának és nyomtatásának történetét. Nagyon hamar eltelt a hét, lelkiekben feltöltődve, új ismerősöket szerezve (nemcsak a gyülekezeten belül, hanem a testvérgyülekezetekből is) fájó szívvel, de haza kellett jönni. Nagyon köszönjük a sok fáradozást a szervezőknek és segítőknek. Ha Isten éltet, és miért ne, jövőre újra ugyanitt és ugyanígy találkozunk! Testvéri szeretettel várunk mindenkit.

Sátoraljaújhely 2008

Csepregi Dóra

Állunk a dombtetőn a zuhogó esőben, és csodáljuk a város fényeit, az Isten adta természet gyönyörét... Nem is olyan rég volt az a bizonyos éjszakai túra a Zemplénben, ahova már második alkalommal vezetett utunk. A mindennapok megpróbáltatása, az állandó megfelelés ebben a világban, de mégis van egy közösség, amely feledtetni tudja mindezt, és amely közösség együtt töltött egy hetet Sátoraljaújhelyen. A Várhegy üdülő idén is teljes mértékben kiszolgálta igényeinket, a közel 300 fős „sereg” kényelmesen elfért a pavilonokban. E hétre a közösség áldása volt a fő téma, melyet mindenki a maga ötletes nevekkal ellátott csoportjában gyakorolhatott. A napi igék befogadása után az üdülő adta lehetőségek és a gondos szervezésnek köszönhetően választhatott mindenki kedve szerint a programok közül. A focibajnokság, sorversenyek, táncház és filmvetítés mind-mind közelebb hozták

egyemáshoz a testvéreket, hisz egy cél vezérelt bennünket: Isten dicsőítése és a hit erősítése. Aki tavaly kihagyta volna Sárospatak nevezetességeinek felfedezését és a környék megismerését, az idén bepótolhatta. A kassai kirándulást azonban csak a bátrabbak vállalták, hiszen az eső egész héten kitartóan mellettünk volt, de az Úrnak hála, a tábortűz nem maradhatott el. Egybe gyűltünk és énekszóval, vidáman tettünk pontot e csodálatos hét végére...

Volt ott valami az üdülés alatt, amely mosolyt csalt a testvérek arcára és örömet a szívünkbe, amelyet sem eső nem moshatott el, sem pedig a hideg nem dermeszthetett meg. Ez a valami táplál minket reménnyel, hogy jövőre ismét együtt élhetjük meg ezeket a feledhetetlen pillanatokat. Ez a valami nem más, mint: ISTEN SZERETETE.

Ismét többgenerációs tábor Sátoraljaújhelyen

Lendvai Józsefné Eszter

2008. július 20 és 26-a között gyülekezetünk immár második alkalommal szervezte meg ezen a csodálatos helyen levő lehetőséget, táborozást. Csapatunk nemcsak szűkebb gyülekezetünkben tevődött össze, hanem Csákbereényből és környező falvaink gyülekezeteiből is voltak résztvevők. Ismét együtt lehetünk Erdélyből (Gyulafehérvárról), Délvidékről (Bácskossuthfalváról), Kárpátaljáról (Husztból) érkező testvéreinkkel, de még egy Svájcban is érkezett család is velünk volt. Szeretettel, több mint 300-an voltunk

együtt, csecsemőtől a szépkorúakig. Színes programok, elfoglaltságok keretében tölthettünk el egy hetet a nem éppen kecsegtető hideg, esős időben, de a rossz idő sem szegte kedvünket. A sok-sok lehetőség, elfoglaltság miatt néha még időzavarban is voltunk. A délelőtti közös alkalmakon volt énektanulás Nagy János vezetésével, majd lelkipásztorunk, Somogyi László vezette a bibliai igék tanulmányozását, magyarázatait. A téma "A közösség áldása" volt. Utána a naponta kiosztott igékről folyt a beszélgetés korcsoportonként. A "kötelező" délelőtti alkalmak és ebéd után mindig volt valamilyen rendezvény, elfoglaltság, hasznos időtöltés. Meglepetés volt számunkra az, hogy Szentpétervárról

érkező református lelkészek látogattak meg bennünket. Nyelvi nehézségek ellenére tartottak egy kis beszámolót ottani életükről. Otlétünk negyedik napján, szerdán határöntúli kiránduláson vehettünk részt, Kassa várost céloztuk meg. A táborozók egy része – akik a zord idő ellenére útra keltünk, vonatra ülve tettük meg az utat Kassáig. Megnéztük az ottani református templomot, ahol áhítatot tartott nekünk a csákberényi gyülekezet lelkésze, Brunner Vilmos. Utána a helyi lelkész ismertette velünk a templom történetét és a gyülekezet életéről beszélt. Az eső elől behúzódva a gyülekezeti teremben elkölthettük tarisznyánkból ebédünket. Elzarándokoltunk Rákóczi sírjához. A bujdosó fejedelem földi maradványai 1906-ban kerültek "haza" és elhelyezésre a kassai püspöki katedrálisban levő sírboltban. A város többi nevezetessége sajnos a szakadó eső miatt kimaradt aznapi programunkból. Az „ázva-fázva, de nem elcsüggedve“ csapat Sátorajújhelyre visszaérkezve az újhelyi református templomba is betért, ahol a helyi lelkész és néhány gyülekezeti tag nagy szeretettel fogadott bennünket. Kádár Ferenc nagytiszteletű úr bemutatta templomukat és szólt gyülekezeti életükről. Este finom meleg vacsorával vártak bennünket az üdülő konyhai dolgozói. Következő nap már az Úr kegyelméből derűsebb lett az idő. Ügyességi, szellemi vetélkedőn vehettek részt az érdeklődők, minden korosztályt hívogattak a programszervezők. Volt filmvetítés, bábozás, kézműves foglalkozás és színvonalas előadások. Történelmi ismereteink gyarapítására hasznos volt a telkibányai, gönci, vizsolyi kirándulásunk. Fellegi Tibor vezetésével ismét voltak túrázások. Felkereshetjük a trianoni történelmi tablónak emléket állító Magyar Kálváriát is. Naponkénti második "kötelező" közös program az esti áhítat volt. Ennek keretén belül a különböző korcsoportok képviselői mutatkoztak be és adtak elő különböző vidám színdarabokat. bemutatkoztak a határöntúlról érkező testvéreink is. Ez az egy hét nem csak lelki, de testi és szellemi értelemben is gazdagított bennünket. Hálás és örömteli szívvel gondolunk vissza. Mindezekért hálánkat fejezzük ki ezúton is a szervező csoportnak és nem utolsó sorban fáradhatatlan lelkészünknek.

Visszapillantás a 2008 évi nyári református táborra

Dr. Bakos Júlia

Miért szerettem volna már az elmúlt évben is elmenni a nyári többgenerációs táborba? Régi református családból származom, ha tehetem, vasárnaponként elmegyek a templomba. Az utóbbi 2 évben rendszeresen járok Istentiszteletre a Széchenyi utcába, azonban a gyülekezetet lényegében nem ismertem. Bár kisebbik gyermekem rendszeresen jár az Ifi közösségbe, és több csendes hétvégén is részt vett, valahogy nekem még nem sikerült megismernem ezt a közösséget. Ezért szerettem volna elmenni táborozni, idén ez hála Istennek sikerült is. Ezen kívül reméltem még a hitben való elmélyülésemet is az egy héttől.

Nagyon szép környezetben találtuk meg a tábor a hosszú vonatút után. Már a vonaton sok mindenkit megismertem, így hamar eltelt a hosszú út. Elhelyezésünk a csodás természeti közegben nagyon jól sikerült, minden korosztályt, családot igyekeztek úgy elszállásolni, hogy megtalálják egymás társaságát. Ellátásunk kifogástalan volt, így súlyban is gyarapodtunk, nemcsak lelkiekben. Lelki épülésünket a reggeli áhítatok segítették, Somogyi László lelkész úr elgondolkodtató, tartalmas igehirdetéseivel. Mindegyiket nagy csendben, odafigyeléssel hallgatta a tábor apraja-nagyja. Ezután következtek a csoportfoglalkozások, korosztályok szerint, kisebb közösségben megbeszéltük az aznapi ígét, meghallgattuk egymás gondolatait, véleményét. Nagy-

on sokan megnyíltak itt egymás előtt, akik már megtértek, és akik még haladnak ezen az úton. Ez a közösség szeretetteljessé vált, összekovácsolódott, azóta már kétszer találkoztunk, legutóbb csodálatos kirándulás keretei között voltunk együtt. Csoportvezetőnknek – Miklós Gábornak és Martin Erzsikének – köszönjük ezt az együttlétet, reméljük Isten segítségével együtt maradunk. Kiemelném még azt, hogy délutánonként minden korosztály megtalálta a neki tetsző elfoglaltságot. A fiatalok sokat sportoltak, este a táncház mindig nagyon jól sikerült. A bábosok a piciket foglalták le igen hasznosan. Nagy élmény volt a közös pogácsasütés is, sokan segítettek, és mindenkinek

nagyon ízlett - köszönjük Nagy Miklós testvérünknek. A kirándulások, mint például a Vizsolyi Biblia megtekintése és a záró tábortűz felszabadultsága is feledhetetlen élményt nyújtott. Összegezve: az én személyes benyomásaimat, nagyon jól éreztem magam, és talán közelebb sikerült kerülnöm hitemhez, bár még nagyon az út elején tartok. Külön öröömre szolgált, hogy segíthettem a kisebb balesetek, rosszullétek ellátásában, ahol nagy segítségemre volt Kovács Márta kolléganőm, aki-ben emellett barátira is találtam.

Ha jövő nyáron tehetem, időm és lehetőségeim engedik, és persze tábor is lesz, ismét szeretnék ott lenni.

Sátoraljaújhely 2008 - a közösség áldása

Schwanner Istvánné

„Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.” (1.Ján. 1:13)

Isten kegyelméből már másodszor vehettem részt a nyári többgenerációs táborban, július 20-26-ig. A vezérigének megfelelően én is sokféle közösség áldását érezhettem ez alatt az egy hét alatt. A reggeli és esti áhítatokon, a kiscsoportos foglalkozásokon az Istennel való közösséget éltem át. Dr. Szabó Dániel előadása alatt a külmisszióról hallottunk érdekes információkat, csodálni való volt, mennyi testvér jár szerte a világban Isten szeretetét hirdetve. Az Oroszországból érkezett lelkipásztorokkal együtt imádkoztunk, mindenki a saját anyanyelvén. A délutáni énektanulások is ennek a közösségnek a megélését tették lehetővé számomra. A napi igék, és a velük való alaposabb foglalkozás, megbeszélés, egymás előtti bizonyágtételek segítségével fel tudtam töltekezni lelkileg. Jó volt, hogy végre napi több órán keresztül csak Istennel és az Ő igéjével tudtunk foglalkozni, kicsit kiszakadva a hétköznapokból. Mivel családom egy részével együtt töltöttem ezt a hetet, a velük való együttlét is sok örömet és áldást adott. Mióta a lányom férjhez ment, ritkábban adatik meg, hogy

ennyi időt töltsünk el együtt, közösen kiránduljunk, éljük meg a napi apró rutinfeladatokat. Jó volt látni, hogy az unokáim milyen lelkesen vettek részt a foglalkozásokon, mennyire élvezték a délutáni bábelőadásokat, vagy az esti filmvetítést. A kirándulások alkalmával közösen látogattunk el Kassára – a rossz idő ellenére is lenyűgöző volt látni a dómot, érdekes volt meghallgatni a kassai református gyülekezet történetét. Vizsolyra, Göncre, Telkibányára csütörtökön kirándultunk. A fiatalokkal való közösséget a gene-rációs vetélkedő alatt éltem meg. Nagyszerű dolog volt az ifjakkal együtt versenyezni, különösen tetszett, ahogy engedték, hogy minden feladatban részt vegyünk, segítettek, szurkoltak nekünk. Kellemes élmény volt, hogy a különböző generációk milyen jól együtt tudtak működni. Hiszen a tábor célja is ez lett volna, hogy tanuljunk egymástól, és együtt legyünk kicsik és nagyok, közelebb kerülünk egymáshoz. Utolsó este a tábortűznél végig együtt lehettünk határon túli testvéreinkkel is. Külön kedves volt számomra, hogy egy „kolléganővel”, aki Bácskosutfalváról érkezett, hosszan beszélgettünk, és meleg baráti kapcsolatot tartunk fent. Jó lenne, ha az Aranyalkony korcsoport tagjai újra találkozónának legalább havonta egyszer, közösen megbeszelnék a tapasztalatokat. A kiscsoportos foglalkozásokon sok bizonyágtételt hallottunk, a másik hitéből erősödhattünk. Így egymással is áldott közösségbe kerülünk. Istennek legyen hála, és köszönet a szervezőknek a sok fáradságért, amivel ezt a tábort előkészítették, „üzemeltették”.

Remélem jövőre is minél többen részt tudunk venni rajta, egymással és Istennel is közösségben.

Kedves Olvasó!

Krausz Dóra

Isten kegyelméből az idén júliusban ismét sokan részt vehettünk a nyári többgenerációs táborban. Örömmel vártam ezt a lehetőséget, hogy a családommal és a barátaimmal a nyári táborban kikapcsolódhassunk, újra együtt lehessünk és megköszönjük Istennek azt a sok ajándékot és segítséget, amit kaptunk Tőle.

A táborba indulókkal kora reggel találkoztunk a vasútállomáson. Az út Sátoraljaújhelyig hat óras volt. Számomra gyorsan és kellemesen telt el ez a hosszú idő, mivel sokat beszélgettünk, énekeltünk, játszottunk, ismerkedtünk egymással.

Amikor megérkeztünk Sátoraljaújhelyre, buszok segítségével szállítottak minket a szálláshelyünkre. Ott mindenki elfoglalta a számára kijelölt szobát. Az esti áhítaton hálát adtunk Istennek, hogy épségben megérkezett mindenki. Sajnos az időjárás nem volt mindig kegyes hozzánk, sokszor esett az eső és hideg volt, ennek ellenére mindig megtaláltuk a lehetőséget, hogy egymás közösségében jól érezzük magunkat. Nagyné Edit néni jóvoltából a korán kelők reggeli tornán vehettek részt. A délelőtti közös áhítatokon, melyet Laci bácsi tartott, sok tanítást kaptunk, melyeket a csoportbeszélgetéseken bővebben kifejtettünk. Fazekasné Marika néni gyönyörű bábokat készített, melyekkel a kápolnában tanulságos történeteket adhattunk elő. Nagy örömmel szolgált, hogy ezeken az előadásokon nem csak a gyerekek, hanem felnőttek is részt vettek. Délutánonként

különböző programokon vehettünk részt pl.: kézműveskedés, filmvetítés, sportolás, kirándulás. Számomra nagyon emlékezetes volt az éjszakai túra, melyet Síró Imre bácsi és Fellegi Tibi bácsi vezetett. Amikor kijutottunk a sűrű sötét erdőből, egy tisztásra érkeztünk, ahol elénk tárult Sátoraljaújhely esti megvilágításban. Közben elért bennünket a vihar. Félelmetes, egyben gyönyörű is volt, amikor a villámok egy pillanatra bevilágították a tájat. A visszafelé utat már szakadó esőben tettük meg, amely közben csúszóssá és veszélyessé vált. Isten kegyelméből mindannyian épségben visszaérkeztünk a táborba. Akik szeretik a táncot, több estén keresztül részt vehettek a táncprogramjain. Nagyon jó volt a hangulat. Megismerkedhettünk különböző tájak népzeneivel és táncaival. Miki bácsi és segítői által ismét élvezhettük az omlós meleg és friss, kemencében sült pogácsát.

Számomra emlékezetes marad ez a tábor, sok tanítást kaptam általa és Isten segítségével szeretnék jövőre is eljutni.

IGÉRET

REFORMÁCIÓ ÜNNEPÉN

„Adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetek tudománnyal és értelemmel.” Jeremiás 3,15

Istennek ez az ígérete a Reformáció idején gazdagon beteljesedett. Urai és hivatalnokai voltak az egyháznak túlságosan sokan, de nem voltak igazi lelkigondozói, Isten szíve szerint való pásztorai. Akkor adta Isten Luthert és Kálvint hűséges segítőikkel együtt, s gazdagon beteljesítette ígéretét. Soha ne álljunk meg a nagy bizonyosságtevők csodálatánál, hanem mindig arra gondoljunk, Aki őket nekünk ajándékozta, beteljesítve ígéretét: „Adok néktek szívem szerint való pásztorokat.” Könyörögjünk azért, hogy Isten maga küldjön munkásokat az aratásába, mert akik maguktól jönnek, nem alkalmasak. – Az Istentől küldött pásztorok legeltessék

a lelkeket tudománnyal és értelemmel. Ahogyan a juhokat a jó legelőre kell vezetni, úgy kell az embereknek is megmutatni, hogy hol találnak igazi eledelt, hol csillapíthatják éhségüket. A Reformáció idején nagy éhség volt Isten Igéje után. Évszázadokon át visszatartották a népet Isten Igéjének egészséges legelőjétől, és a lelkek elepedtek. A törvény cselekedetei és a búcsúk nem csillapíthatták a lelkek éhségét. Isten először a reformátorok szegény éhező szívének fedte fel az Ige drága lehetőségét. S mikor ők megelégedtek rajta, aztán vezethettek másokat is oda. Így nyertek az emberek világosságot Isten kegyelméről és az általa készített üdvösségről. Így legeltették ők a népet tudománnyal. S amikor egyesek túlzott lelkesedéssel túlmentek az Igén, és rajongásba estek, akkor ezek az Istentől küldött emberek „értelemmel” ismét a helyes útra vezették vissza őket. – Adjon Isten az olyan helyekre is, ahol most csak száraz „hivatalnokok” vannak, szíve szerint való pásztorokat!

Alfred Christlieb: Bizonyosságaid – örökkévaló örökségem c. könyvéből

Nagykölcson 2008

Tájékoztatjuk Kedves Testvéreinket,

hogy a Gyülekezeti Központunk Nagykölcsonének utolsó éotti, 9. részletének törlesztése a szokásos félévenkénti rend szerint halad tovább. A következő határidő: **2008. december 31.**

„... a jó kedvű adakozót szereti az Isten.” / 2 Kor. 9,7 /

Köszönettel: elnökség

Az 1956-os forradalom mártírára emlékeztek gyülekezetünkben

Református egyházközségünkben október 19-én, vasárnap a 10 órás istentisztelet után emlékeztek meg az 1956-os forradalomról és szabadságharcról. A gyülekezeti központban mutatták be a református általános iskolánk 7. osztályos tanulói Gulyás Lajos mártírhalált halt református lelki-pásztor emlékére históriás éneküket. A darab szereplői az iskola újraindításának „első gyermekei”. Bízunk és reménykedünk abban, hogy a jövőben aktív részesei lesznek egyházközségünk életének. A műsort osztályfőnökük, Bokor Istvánné tanította be, akit a darabról és annak üzenetéről kérdeztünk.

Miért esett a választása erre a témára?

2002 őszén a Kecskeméti Református Kollégiumban az akkori 7. osztályossal szintén az október 23-i megemlékezésre készültünk, amikor egy kolléganőm biztatására vágtam bele ebbe a feladatba. Először Debreceni Tibor forgatókönyvét, majd Kövy Zsolt „Gulyás Lajos emlékezete” című könyvét olvastam el, s ezután döntöttem úgy, hogy az osztállyal feldolgozzuk ezeket az anyagokat. Két dolog miatt fogtam újra most ebbe a témába. Úgy gondolom, hogy nekünk református iskolában tanító tanároknak kötelességünk a történelmet keresztyéni szemszögből is megvilágítani. Ha a 8. osztályból kikerülnek ezek a gyerekek, akkor tudják és ismerjék azokat az eleinket, akik hitvallók és áldozatok lettek hazájukért, a magyarságért, a református hitért. A másik ok valóban az, hogy a próbák során tanulóink hitben és szeretetben épültek. A közösséget úgy formálta, hogy a teljes osztályközösség részt vett a munkában, egy közös cél volt előttük, s mindenki érezte ebben a felelősségét, s mindenki képességei szerint meg is tett mindent.

Nem találta túl nehéznek a témát, és a szöveganyagot a 13 éves diákok számára? Mennyire tudtak a tanulók azonosulni a korszakkal, a szereplőkkel és a darab üzenetével?

Nos, a próbák során valóban felvetődött bennem ez a kérdés, de ami kezdetben nehéznek tűnt, később, 2-3 hét elteltével már természetesen mondták a legnehezebb kifejezéseket is a gyerekek, mint például Kecskeméti Végh Mihály verséből, de a latin közmondás sem okozott gondot nekik. Ma már az osztályban mindenki tudja, hogy „Hic vobis vel vincendum, vel moriendum est!”, vagyis: „Itt győznötök, vagy halnotok kell!”

Gondolja, hogy a kisebbek, az alsósok is megértik, miről szól ez a történet?

Nyilvánvaló, hogy ők még sok kifejezést nyelviileg nem értenek. Koruknál fogva nem is érthetik, de ennek a műnek az üzenete olyan mélyen hitvalló, hogy az alsó tagozatosoknak is érzelmileg bizonyágtételt jelent egy mártírhalált halt ember sorsa. A kicsiket inkább a mű hangulata, a gyerekszínészek játéka, a hangszeres betétek, a Szózat együttes szavalata és éneklése, a közösségélmény ragadja meg. A tényanyagot sem szabad elfelejteni, hiszen történelmi alakok, mint Dobi, Kádár, valamint nagy költőink, íróink – Zrínyi Miklós, Balassi Bálint, Ady Endre-neveivel ismerkedhetnek meg.

Ön szerint mi az üzenete ennek a darabnak? Bár tudjuk, hogy nem lehet egy mondatban összefoglalni egy 50 perces előadást...

Talán válaszoljon helyettem a forgatókönyv írója: „Vannak olyan hűséges szolgák, akik mennyei Uruk parancsát minden körülmények között megtartják.”

Bizonyágtétel

Isten vett szárnyai alá kisgyermekkoromtól. A testiek mellett lelki eledellel is tápláltak. Így jutottam el oda, hogy gyermekként átadtam az életemet Jézus Krisztusnak. A felnőttkor határán törés állt be: közeledés helyett távolodás. Továbbra is a bensőmben írt erkölcsi értékek szerint éltem, de nem figyeltem szavára, nem kerestem az akaratát. Ő elengedett és azonnal keresni kezdett. Mert „...*én emlékszem szövetségemre, amelyet ifjú korodban kötöttem veled*” (Ez. 16,60)

A társválasztás volt életemnek az a döntő lépése, amelynek nyomán sok küzdelem és fájdalom termett mindkettőnk számára. A szenvedés lett Isten eszköze, ezzel terelgetett egy már érett szívbeli döntés felé. Nagy töredelemmel átélve hűtlenségemet, hitszegésemet, 44 évesen jutottam el ide. Sok évet pazaroltam el azzal, hogy saját utamat jártam. Isten iránta megnyilvánuló bizalmamat azonnal Igéje iránti éhséggel és személyes üzeneteivel ajándékozta meg. Ez olyan vonzerővel bírt, hogy nem lehetett elmaradni Tőle. Ettől kezdhettem meg az Ő áldott szabadító munkáját énbenem. Ettől kezdve beszélhettem velem arról, hogy szorongás, aggodás, emberekben – önmagamban bizás... mind-mind bizalmatlanság Vele szemben, hogy panaszkodás, keserűség... lázadozás akarata ellen, hogy az én jóságom mit takar... és még sok minden másról.

Most „*Örök kőszálra állva lelkem megpihen/ nyugszom atyám házába, Jézus kegyelmiben/ az Ő nevét imádom, most mindenek felett/ Jézus az én királyom, imámra felelet*” 459. ének 3. verse.

„*A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el, ezt mondtam neked: szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg!*

Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened!

Megerősítlek, meg is segítlek, sőt, győzelmes jobбомmal támogatlak” /Ézsaiás 41, 9-10/

Gyülekezeti énekkarunk 24 évvel újrászerveződött. Elsősorban ünnepi alkalmainkon énekelünk, de egyre több helyre kapunk meghívást. A következő városokban szolgáltunk: Budapest, Debrecen, Balatonfüred, Felsőörs, Tihany, Keszthely, Veszprém, Várpalota, Pápa, Csákvár, Szekszárd, Curgó, Komárom, Szentendre, Firenze, Székelyudvarhely, Gyulafehérvár, Topolya, Bács-Kossuthfalva (a teljesség igénye nélkül). Műsorunkat zoltárok, gyülekezeti énekdolgozások, evangélikus-baptista énekek, magyar és

európai szerzők művei teszik ki. A kóruszolgálatba 1994. tavaszán, Bányai László Nagytiszteletű Úr kitaró hívogatására és a mellettem ülő asszonytestvér kedves biztatására kapcsolódtam be. Annak érdekében, hogy minél előbb felzárkózzam a többiekhez, a kottákat hazavittem. A kottatanulás, a kóruspróbák, a közösség, a szolgálatok életemben erő és öröm forrásává lettek, sőt a következő évektől egy hosszú időszakon át (körülbelül három év) egyetlen „kimenekedési ponttá”! Lakáshoz kötöttségem oka Édesanyám betegsége volt. Gondozását nővéremmel osztottuk meg, nekem a hétvégeken és a szabadságom ideje alatt kellett helyt állnom. Ebben a szünet nélküli szolgálatban az éneklés valóságos sziget lett a számomra. A felüdülés, a feltöltődés helye és Isten még egy testi gyógyulást is elkészített számomra benne. Az előzmény egy fiatal korban elszenvedett munkahelyi sérülés volt: megfelelő védőeszköz híján a belélegzett, erősen mérgező brómtól keletkezett. A gégegyulladás lezajlott, a hangom visszatért, lemélyült, de az úgynevezett külső eredetű asztmától évtizedekig szenvedtem. Ám az énekléshez szükséges légzéstechnika úgy megerősítette a hörgőizmokat, hogy a legutóbbi légzésfunkció vizsgálat nem mutatott már kóros állapotot.

És a szolgálatok! Isten dicsőítésének, a hálaadásnak, a könyörgésnek, a hitvallásnak, a bűnvallásnak minősített alkalmi.

Evangelizáció a dallam, a dinamika, a szöveg együttes erejével... és ez két irányban hat: bennünk és általunk. Sok felejthetetlen élményben volt részünk. Amikor a tihanyi apátság templomában felhangzott Mendelssohn 42. zoltárfeldolgozása, minden megállt, a sétáló lábak, de még a levegő is, vagy a 184. dicséretünk „Krisztus ártatlan bárány, ki miértünk meghaltál...”- nedvesedtek a szemek, könnypatak indult az arcon... és alig lehetett énekelni.

Zengett Isten dicsősége a toscanai dombok között, középkori műemlék templomban, ahogy Országházunk gyönyörű előcsarnokában is. Zengett a zoltár, omladozó falú széljárta erdélyi templomokban, ahogy a Házsongárdi temetőben, Szenczi Molnár Albert sírjánál is.

Köszönöm Istennek, hogy kegyelmének ajándékán felül, ennyi széppel és jóval halmozott el!

„*Dicsérjétek az Urat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret!*”

/Zsolt. 147, 1/

(Elhangzott a szeptember 6-i Széchenyi utcai gyülekezeti napon)

- Benkóné, Szántó Mária -

Gyülekezeti részeink állandó alkalmai

Széchenyi utca

Vasárnap:

08:30 Istentisztelet (A három nagyünnepen: 08:00)

10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet
ovis istentisztelet;

11:30 Énekkari próba

17:00 Istentisztelet (Nyári időszámítás alatt 18:00)
Ünnepnapokon és a hónap utolsó vasárnapján
délelőtti úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.

Hétfő: 17:00 Szenvédélybetegek bibliáorája (Kék Kereszt csoport)

Keddenként:

első kedd: „Egymás terhére hordozzátok” imaóra

második: Presbiteri bibliáóra

harmadik: Jegyesoktatás és/vagy kereszttelői előkészítő

negyedik: Munkaközösségek, bizottságok tagjainak bibliáorája

Baba-mama kör az év minden páros szerdáján 10-kor

Csütörtök 16:00 Gyülekezeti bibliáóra

Csütörtök 19:00 Gyülekezeti bibliáóra

(előtte fél héttől imaközösség)

Péntek 18:00 Felnőtt konfirmációi óra

Péntek 19:00 Húszon túliak köre

Szombat: 17:00 Ifjúsági kör

Szombat 18:30 Énekkari próba

Minden hó 2. keddjén 16:45 Fiatal nők köre

Minden hó 1. szerdáján 15:00 Nyugdíjas lelkész házaspárok,
illetve özvegyek bibliáorája a Gyülekezeti Központban

Minden hó 2. vasárnapján Teázás a 10 órás istentisztelet
után az udvaron vagy a Gyülekezeti Központban

Minden hó 3. vasárnapján 15:00 Családos délután a
Gyülekezeti Központban

Minden hó utolsó vasárnapján 17:00 A vigasztalás
evangéliuma - istentisztelet gyászolóknak

Maroshegy

Vasárnap: 09:00 Istentisztelet az Imaházban

Kedd: 16:00 Házi Bibliáóra

Szerda: 18:00 Bibliáóra az Imaházban

Budai út

Vasárnap: 10:00 Istentisztelet

Péntek : 17:00 Bibliáóra

Urnatemető nyitva: csütörtökön 16-18 óráig

pénteken 17-19 óráig

Köszönet és hála minden szülőnek és egyháztagnak, akik az intézményi pártoló tagsághoz csatlakoztak, illetve mindazoknak, akik adományaikkal segítették intézményeink működését! Szeretettel kérjük, hogy teljesítsék folyamatosan ígéretüket, mert csak így biztosítható iskolánk, illetve óvodánk zavartalan fenntartása.

Az egyházközség csak rövid távon tudja megelőlegezni a működéshez a normatíván felül elengedhetetlenül szükséges összegeket.

Lelkészi Hivatal

8000 Székesfehérvár, Széchenyi utca 16.

Hivatali órák:

Hétfőtől - Péntekig: 8,30 - 12,30;
Vasárnap: 8,30 -10,00 11,00 -12,00

Tel.: 22/312-785; Fax: 22/398-719;

Mobil: 30/630-8801;

e-mail: hivatal@albaref.hu

Internet: www.albaref.hu

Lelkipásztor:

Somogyi László lelkeszi elnök

Beosztott lelkészek:

Farkas Balázs, Végh Mihály

Diakónus: Somogyiné Gyüre Mária

Adminisztrátor: Schvanner Istvánné

Bankszámla szám:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

KÖZCÉLÚ ALAPÍTVÁNYAINK

**– Tanítvány Református Oktatási és
Nevelési Alapítvány –**

8000 Székesfehérvár, Széchenyi u. 16.

Tel.: 22/312-785

Bankszámla szám: OTP 11736006-20349613

Adószám (Szja 1%-hoz): 18492532-1-07

Református Egyház technikai száma:

(Szja 1%-hoz): 0066

– Hit, Remény, Szeretet Alapítvány –

Székesfehérvár Széchenyi u. 16., Tel: 22/312-785

Bankszámlaszám:

Unicredit 10918001-00000053-90940017

Céljai, s és egyéb tudnivalók: www.albaref.hu

INTÉZMÉNYEINK ELÉRHETŐSÉGEI

Olajfa Református Óvoda:

8000 Székesfehérvár, Horvát I. u. 1.

Tel.: 22/316-378; e-mail: ovoda@albaref.hu

Vezető óvónő: Mocsáriné Brunner Boglárka

Református Általános Iskola:

8000 Székesfehérvár, Széchenyi út 20.

Tel.: 06-22/310-018, e-mail: iskola@albaref.hu

Igazgató: Pojányi Balázs

A Gyülekezeti Központ kölcsönének törlesztésére szánt adományokat az alábbi bankszámlára várjuk köszönettel:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

Letölthető igehirdetések Mp3 formátumban!

e-mail: bekesseg@albaref.hu

www.albaref.hu

BÉKESSÉG
A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Az újság megjelenik évente 6 alkalommal.

Felelős szerkesztő: Somogyi László

Szerkesztő: Szűcs Gábor

Nyomdai munkák: Duna-Print Kft.

Felelős vezető: Farkas István